

Húsvét II. vasárnapja – 2012. április 15. – B év

Egy sikeres üzletember sok fogadáson vett részt, sok protokoll eseményen jelent meg. Kíséretében ott volt a felesége is, aki csinos volt és mindig gyönyörű ruhákban járt, azonban az arcát egy csúnya, hosszú forradás éktelenítette el. A társaság többi gazdag és jól menő tagja általában csodálkozott ezen. Nem arra voltak kíváncsiak, honnan is származik az a seb, hanem sokkal inkább arra, hogy miért nem tüntetik el az arcáról egy egyszerű és gyors plasztikai műtéttel. Hiszen mi sem lenne jobb megoldás! Mégiscsak szégyen így mutatkozni! Végül egy ilyen fogadás alkalmával a férj egyik üzlettársa nem bírta tovább, és rákérdezett: „Hogy-hogy nem plasztikáztatod a feleséged arcát, hiszen minden további nélkül megengedhetnétek magatoknak?! Akár én is ajánlhatok több neves plasztikai sebészt, ha gondolod!” A férfi lehajtotta a fejét, egy kicsit a szeme is könnyes lett. „Nem, soha nem szabad annak a sebnek eltűnnie onnan, és ezt a feleségem is így akarja. Tudod, több mint egy évtizeddel ezelőtt az én pecsétgyűrűm szántotta azt a mély barázdát a kedvesem arcára. Akkoriban sokat veszekedtünk, mert én rendszeresen későn jártam haza, hajtottam a pénzt is, de más nőket is. Bizony sokszor megcsaltam, és ő előbb-utóbb mindig megtudta ezt. De amikor kérdőre vont, még nekem állt feljebb. Hangosan kiabáltam vele, végül egyszer meg is ütöttem. Csak akkor ijedtem meg nagyon, amikor eszméletlenül összeesett és az arcából ömlött a vér. A kórházi ágyon tért magához. Én is ekkor tértem magamhoz, és jöttem rá arra, mennyire fontos is nekem. Bocsánatot kértem, és azt mondtam, megértem, ha most örökre el fog hagyni. Ő azonban nem hagyott el. Máig velem van, a mély seb ellenére, amit okoztam neki. Azóta számomra ez a sebhely a legszebb a feleségemen. Mindig emlékeztet arra, mennyire szeret engem.

Milyen érdekes, hogy Tamás apostol Jézus sebeit akarja látni, átszögezett kezeit tapintani, átszúrt oldalát érinteni ahhoz, hogy képes legyen elhinni a feltámadás tényét! Miért nem elég megpillantania Jézus arcát, amelyről felismerné Őt? Vagy hallani a hangját? Azért, mert Tamás nem volt ott a keresztnél. Ő nem látta, ahogyan Jézus kezeit és lábait odaszögezik a fához. Ő nem volt tanúja annak, ahogyan átdöfték oldalát. Ő nem hiszi el Jézus feltámadását, azonban ha a többiek valóban látták, valóban Vele találkoztak, és ezt kénytelen elfogadni, akkor pedig magát a halálát vonja kétségbe. Ha igazak a beszámolók Jézus halálos sebeiről, és mégis visszatért közéjük, csakis akkor hajlandó hinni a feltámadást. Igen, először a sebekről akar meggyőződni, amelyekbe Krisztusnak igenis „bele kellett halnia!” Ha saját szemével látja, saját ujjával érinti a szörnyű sebeket, amelyekről hallott, és amelyeket a Mester egyszerűen nem élhetett túl, csakis akkor hajol meg értelme a tény előtt: Jézus valóban feltámadt a halálból! És az Úr megadja neki, hogy teljesüljön a kérése: eloszlatja a kételyt a szívében. Tamás ettől kezdve lelkesen vallja Urának és Istenének a Feltámadottat, hiszen megérti, hogy mekkora áldozatot hozott Jézus, és hogy milyen felséges, utolérhetetlen győzelmet aratott.

Tamás látja, hogy Jézus valóban meghalt. A végső, a legnagyobb, legteljesebb odaadást is vállalta. Nem úgy tért vissza közéjük, hogy csak kisebb-nagyobb kínzásokat viselt el. Nem maradt meg azon a szinten, hogy pusztán fenyegetéseket, szidalmakat viseljen el értünk. Sokan már ezt sem vállalják fel embertársaikért, akik állítólag fontosak nekik. Sőt, még a véresre ostromozás és a töviskorona gyötrelme sem volt elég! Nem mondta azt, ezeket a kínokat átélve, hogy most már eleget szenvedtem értük, ennél többet már igazán nem kívánhat senki! Nem! Jézus valóban a halálig szenvedett: valóban utolsó csepp vére is kifolyt értünk átszögezett kezein, lábain, átdöftött szívéen keresztül! Olyan rettenetes gyötrelmeket kellett elviselnie, amelyekbe bele kellett halnia! Tamás erről győződik meg először, amikor látja, érinti a sebeket. Azután pedig végtelen örömmel és alázattal felismeri és elfogadja, hogy a meghalt Jézus újra él, újra köztük van! Mennyivel több ez, mint pl. egy hosszú börtönbüntetésből való szabadulás, mennyivel nagyobb öröm, mint egy komoly betegségből

felgyógyult ember családtagjainak öröme! A legnagyobb, legteljesebb odaadásig is elmenő szeretet győzelmet arat még a halál felett is. Ezt ismeri fel Tamás és a többi apostol, az első keresztyének mindegyike. Erre a felismerésre, erre az öröme hív meg minket is Krisztus, amikor azt mondja: „Boldogok, akik nem látnak, és mégis hisznek.”

A Jézusban és az általa ígért örök életben mélyen hívó ember szeretete sok olyan sebből talpra áll, amelyekbe pedig minden „józan” emberi megítélés szerint bele kellett volna halnia. Sajnos napjainkban egészen kis áldozatokat sem hoznak meg sokan azért, hogy kitartsanak valaki mellett, hogy hűségesnek bizonyuljanak elkötelezett kapcsolataikhoz! Kisebb zúzódásokat sem viselnek el, nemhogy mély, hosszan megmaradó sebeket. Azonban ha valaki követni tudja Jézust az Ő irgalmasságában, akkor nem hátrál meg a végső odaadás elől sem. Hány és hány szülő, aki a legnagyobb hálátlanság esetén sem tagadta meg gyermekét, még a megérdemelt börtönbüntetés sem rendítette meg a szeretetét iránta! Hány és hány házastárs, aki türelmesen viseli a szenvedélybeteg férje vagy felesége személyét, a fájdalmakat, amelyeket talán napról napra el kell viselnie tőle. Hány és hány testvér, aki képes újra és újra megbocsátani a testvérenek, aki kihasználja. Hány és hány tanár, aki összeszorított foggal viseli diákjaitól a mindennapos megaláztatásokat, tiszteletlenséget, de mégsem fordul el tőlük a szíve. Igen, az ilyen és ehhez hasonló sebekbe bele kell halni a szeretetnek, ezeket nem élheti túl egy kapcsolat, gondolnák legtöbben. Azonban mégis vannak, akik bátran viselik, nem is titkolják el ezeket a sebeket, mert mindennél kiáltóbb bizonyítékai ezek a mindent túlélni képes szeretetnek, az irgalmas Jézus szeretetének, Akit ma, az Irgalmasság Vasárnapján ünnepelünk.